

РЕШЕНИЕ

№ 314

гр. София, 18.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.12.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10485** по описа за **2020** година докладвано от съдия Весела Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на И. Д. Д. с ЕГН [ЕГН], чрез процесуален представител адв. Д. Д., срещу Решение (без номер) от 31.08.2020 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 114-ти състав, постановено по НАХД № 11491/2019 г., с което е потвърден Електронен фиш (ЕФ) серия К № 1437933 на СДВР, с който на касатора на основание чл. 189, ал. 4, във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 3 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

В касационната жалба се релевират доводи за изтекла погасителна давност по чл. 82, ал. 1, б. „а“ от ЗАНН, като се твърди, че същата е две години. В подкрепа се сочи Тълкувателно решение № 2/12.04.2017г. на Общото събрание на Първа и Втора колегии на Върховен административен съд, като се твърди, че в същото било указано, че погасителната давност в тези случаи била 2 години. Иска се от съда да отмени въззивното решение, като към касационната жалба е приложено цитираното в нея тълкувателно решение.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява, представлява се от адв.

Д., който поддържа касационната жалба. Сочил, че няма спор, че нарушението е извършено, като уточнява, че предмет на спора е давността, която според него е 2 години и е изтекла. Твърдил, че е неправилен изводът на въззивния съд, че погасителната давност не е изтекла. Възражава и по връчването на електронните фишове. Счита, за приложимо приетото по Тълкувателно решение №2/2017г. на ВАС относно прекъсването на давността в хипотезата по чл.82, ал.2 ЗАНН.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, не се явява, не се представлява и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XVII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл.211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на инстанционен контрол по чл. 208 от АПК съдебно решение и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият съдебен състав, намира решението за валидно, допустимо и правилно.

С въззивното решение е потвърден ЕФ серия К № 1437933 на СДВР, с който на касатора, на основание чл. 189, ал. 4, във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от същия закон, затова, че на 25.11.2016г. в 11:30 ч. касаторът в [населено място], [улица]с посока на движение от [населено място] към [улица], при ограничение на скоростта от 40 км/ч за населено място, въведено с пътен знак В-26 и допълнителен пътен знак Е-24, се е движел със скорост от 68 км/ч, с лек автомобил марка „Фолксваген Голф“, с рег. [рег.номер на МПС] , негова собственост. Нарушението е било установено с техническо средство TFR1-M, като превишението на скоростта е с 28 км/ч.

Пред касационната инстанция не са оспорени установените от въззивния съд факти, свързани с извършването на нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП. Касационният състав възприема изцяло изводите на районния съд, тъй като те се основават на релевантните факти, които са правилно установени и подведени под приложимите материалноправни норми.

По делото е установено по категоричен начин, че жалбоподателят е извършил нарушение на правилата за движение установени в чл. 21, ал. 2 във вр. с ал.1 от ЗДвП, за което е санкциониран с оспорения пред СРС електронен фиш. Правилно съдът е приел, че административнонаказателната отговорност е била законосъобразно ангажирана, тъй като касаторът Д. е извършил вмененото му нарушение, електронният фиш съдържа изискуемите в чл.189, ал.4 от ЗДвП реквизити и при издаването му не са допуснати процесуални нарушения.

СРС е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателствени средства дали е извършено твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които е

извършено. Събрани са необходимите и относими доказателства, а в обжалваното решение се съдържат мотиви по преценката им, формирани са правни изводи, които настоящият съдебен състав споделя.

Неоснователни са доводите на касатора за приложимост на разпоредбата на чл.82 ЗАНН, тъй като последната се отнася за различна от настоящата хипотеза – след влизане в сила на административния акт, с който е наложено административното наказание. Двегодишната давност по чл.82 ЗАНН касае изпълнението на наказанието, а не наказателното преследване. Тази давност се отнася не към датата на извършване на нарушението, а спрямо датата, на която актът, с който се налага съответното наказание е влязъл в сила. В конкретния случай процесният ЕФ не е влязъл в сила, поради което относим е давностният срок по чл.81 ал.3, вр.чл.80 ал.1 т.5 от НК, а не този по чл.82 ал.1 т.5 НК. Приложим е срокът за административно-наказателно преследване, предвиден по чл.80 ал. 1 т.5 от НК, към който препраща чл. 11 от ЗАНН, както безпротиворечиво приема съдебната практика, като абсолютният давностен срок е четири години и половина по смисъла на чл.81 ал.3, вр.чл.80 ал.1 т.5 от НК.

Предвид датата на нарушението по ЕФ – 25.11.2016 г., давностният срок за административно-наказателно преследване по чл.81 ал.3, вр.чл.80 ал.1 т.5 от НК, не е изтекъл.

Съответно на изложеното за приложимите разпоредби, необосновани са и твърденията на касатора за приложимост на приетото с Тълкувателно решение №2/2017г. на ВАС по тълкуването на чл.82 ЗАНН.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само по наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на материалния закон, предвид събраните пред СРС доказателства и приетото за установено от фактическа страна, което не се оспорва пред касационната инстанция.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, XVII-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 31.08.2020 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 114-ти състав, постановено по НАХД № 11491/2019 г., с което е потвърден Електронен фиш (ЕФ) серия К № 1437933 на СДВР.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.